

Borghjerg: Den højtærede Finansminister maa staa meget daarligt i det, siden han kun kan klare sig ved at mistyde eller forvrænge mine Ord. Jeg sagde, at jeg adskillige Gange, navnlig siden Systemskiftet, havde faaet det Indtryk, at Regeringen og Flertallet her i Salen søgte at drage Mindretalsgrupperne med. Men det Ord „søgte“ udelod den højtærede Finansminister og gav derfor en fuldstændig forvrænget Fremstilling af, hvad jeg havde sagt. Jo, vi have haft det Indtryk, at man har søgt det, men vi have tillige faaet det glædelige Indtryk, at det er blevet stoppet Gang paa Gang; derfra skriver Forbitrelsen sig, derfra skriver den Hidsighed sig, der ogsaa har givet sig til Kende under denne Forhandling.

Men jeg har endnu ikke faaet Svar paa den Henstilling, jeg gjorde til det ærede Medlem for Løvel (Anders Nielsen), Finansudvalgets ærede Formand, en Henstilling, som jeg virkelig tror billiges af mange og forskellige Retninger her i Tinget, om vi ikke i Fremtiden kunne blive fri for saadanne Underhaandsforhandlinger, der medføre den Slags lidet tiltalende offentlige Forhandlinger som i Dag. Jeg kan ikke se andet, end at det eneste fornuftige og det eneste, der stemmer med Forretningsordenen og med god parlamentarisk Orden er det, at Sagen forhandles i Finansudvalget, *efter* at den har foreligget her i Salen. Jeg kan ikke faa ind i mit Hovede, at det skulde være parlamentarisk korrekt og fornuftigt at behandle en Sag i Finansudvalget, *før* den er henvist af dette Ting dertil; og jeg udbeder mig et ganske bestemt Svar; det har længe været brændende, nu tror jeg. Bægeret er ved at flyde over, og jeg ønsker at faa et bestemt Svar af Finansudvalgets ærede Formand, gaaende ud paa, at denne ukorrekte og uparlamentariske Praksis for Fremtiden skal være forbi. Det vilde alle Parter være vel tjente med.

Finansministeren (Vilhelm Lassen): Nej, det ærede Medlem husker fejl; det ærede Medlem udtalte sig, som jeg har sagt. Men selv om det ærede Medlem nu putter det lille Ord „søgt“ ind, forandrer det jo aldeles ikke Meningen af det, som det ærede Medlem sagde; thi hvis det var, som det ærede Medlem siger, at der kun var „forsøgt“, men at det aldrig var lykkedes, saa var vist Faren ikke saa stor, saa havde det ærede Medlem ikke været saa forbitret paa Finansudvalget, som det lader til, han er i Øjeblikket. Nej, For-

bitrelsen kommer vist af, at han synes, at det maaske enkelte Gange er lykkedes mere, end han og de mere uforsonlige ville være med til.

Alfred Christensen: Ved denne Lov give vi en livsvarig aarlig Hædersgave paa 100 Kr. til de gamle Invalider. Jeg er glad ved, at vi gøre det, og jeg er glad ved, at vi gøre det i det Omfang, som Lovforslaget hjemler. Jeg skal ikke kaste mig ind i den noget pinlige Diskussion, der er om denne Lov, jeg synes slet ikke om den Diskussion, og jeg synes ikke om denne Uenighed, der er mellem Udvalgets Medlemmer, og hvad videre deraf følger. Jeg kunde ønske, at hele denne Sag var gaaet igennem Tinget med Hønnør.

Kun en eneste Ting kunde jeg ønske ikke stod i Loven, og det er ogsaa bleven fremdraget af min ærede Partifælle for Svinninge (Kristian Pedersen), det er dette, at de gamle Invalider ikke maa gøre Sagen til Genstand for Paaklage ved Domstolene. Det, vi give dem her, kalde vi ganske vist en Hædersgave, men det er faktisk en livsvarig Pension; det er altsaa en Ret, der tilkommer de Folk, til at hæve en livsvarig Pension paa 100 Kr. af Statskassen. Den ærede Finansminister siger: Udelukke vi dem fra Domstolene, gøre vi kun det samme, som vi have gjort ved mange nyere Love. Al Respekt, Hr. Finansminister! Ja, det er netop vor store Fejl, at vi have gjort det i saa mange Tilfælde før; men jeg vil ikke med min gode Villie gøre det atter i dette Tilfælde.

Hvad Gavn skulde vi gøre de gamle Veteraner ved at udelukke dem fra Domstolene? Finansministeren siger: Skulle vi henvise en gammel Mand paa 80 Aar til at søge sin Ret hos Domstolene? Nej, det skulde vi slet ikke gøre, han skal komme og søge sin Ret hos Finansministeren, og kun i det Tilfælde, at Finansministerens Afgørelse gaar ham imod, skal han have den samme Ret, som Loven hjemler enhver anden dansk Mand til at henvende sig med sin Klage til Domstolene. Thi hvis han ikke faar den Ret, vil den Mand føle sig forurettet, og selv om det kun sker for en eneste Mands Vedkommende, vil denne Mand hele sit Liv til sit sidste Aandedrag gaa rundt og føle sig forurettet, og alle Mennesker ville tro, han har lidt Uret. Selv om man for at hædre de gamle Veteraner vil kalde denne Pension for en Hædersgave, hvorfor saa dog tage denne Ret fra Veteranerne,